

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti četrti meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročnina pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 2.

V Ljubljani, dné 22. januarja 1903.

Leto I.

Slovenskemu ljudstvu.

Prevarano ljudstvo, spoznaš li sedaj
Kam vedejo zlobne te čete? ...
Z domovjem uropati nikdar ne daj
Zaklada še vere si svete!

Glej, v čase se prošle moj duh mi zamika,
Pred njim pa radostna odkriva se slika,
Še vedno je duh moj te slike vesel: —
Čas tisoč že let od tedaj je pretekkel,
Kar vero Slovenec je pravo vsprejel,
Odkar se bogovom je tujim odrekel.
Zapustil poganstva ostudno je zlobo,
Oklenil se križa, prisegel zvestobo:
Da v veri bo srce mu vedno plamtelo,
Le Cerkev ljubilo, le Bogu živelo! —
Nad tisoč za tem že minulo je let,
Viharnih že let, — pač častitljiva doba —
A vsekdar Bogu naš slovenski ves svet
Bil zvest je od rojstva do groba.
Pač mnog že vihar je todi divjal,
Stoletja vihral je turški naval,
In tekla je kri, oj srčna je kri; ...
A narod je stal, nezmagan ostal. — —

Zvestobo ohranil Bogu je vse dni,
Ko vriskal je prost, ko zdihaval v okovih,
Zvest v žalnih ostal in veselih je dnovih.
Ko bil se za vero je, za očetnjava
Izbral si za borbo je križa zastavo, —
Saj njega usoda je križu podobna! —
Ah, zdaj pa vzdiguje se množica zlobna
Vstajajo rodni slovenski sini,
Ki oropati hčejo zaklad mu edini!
Prevarano ljudstvo, spoznaš li sedaj,
Kam vedejo zlobne te čete?
Z domovjem uropati nikdar ne daj
Zaklada še vere si svete!

Nikdar in nikdar! Vihar naj besni,
Ki vzbudil, ohrabil še zveste bo sine,
Da slednji se v borbi tej sveti bori,
Da narodu vera ne zgine.

Na delo tedaj, na neustrašeni boj,
Tu trud bo, plačilo tam večni pokoj!
Na končno zmago navdaja nas up,
Da narod naš bode kdaj ves — bogoljub!

A. Zdenčan.

Naša „glava“.

Vsaka pametna stvar na svetu ima glavo. Če vidimo kje kaj prav nespametnega, pravimo, da je brez glave. — Tudi časniki imajo svoje „glave“. „Glavo“ pri časniku imenujemo njegovo ime, ki stoji na čelu lista, in kar je s tem imenom v zvezi. Nam se zdi potrebno, „glavo“ „Bogoljuba“ njegovim bralcem nekoliko razložiti; kajti v „glavi“ lista je njegov program, načrt njegovega delovanja.

Predvsem vidite na sredi tam v ozadju kuplo prestolne cerkve papeževe sv. Petra v Rimu, in od nje svetlobne žarke na vse strani. Ta s človeškimi rokami sezidana, največja cerkev na zemlji nam hoče predstavljati od Boga samega na skalo sv. Petra sezidano cerkev, katere vidni načelnik na zemlji je sv. oče papež. Od tam iz Rima, s stolice sv. Petra, gredo žarki, sije luč resnice po vsem svetu. — Predvsem torej se moramo držati skale sv. Petra, zvezani biti z Rimom, z vrhovnim pastirjem čede Kristusove! Ko bi to zvezo pretrgali, porezali bi si žile, po katerih nam dohaja kri, podpisali bi sami sebi smrt. V teh hudih dneh, ko valovi sveta in vrata pekla posebno silovito butajo ob Petrovo skalo, prisegamo Slovenci večno zvestobo edinozveličavni, rimsko-katoliški, na Petra sezidani cerkvi.

Spodaj na „glavi“ vidite, da se križata trikratni papežev križ in škofovska palica, — znamenje cerkvene oblasti. Škofje so združeni s papežem, v tej zvezi imajo oni svojo oblast in mi smo naspotno po škofih zvezani s papežem, s — srcem cerkve. „Pod zakrivljeno palico je dobro bivati“, so rekli časih v nekem posebnem pomenu. Tudi nam je dobro bivati pod zakrivljeno palico, pod vodstvom tako apostolsko gorečih nadpastirjev, kakor jih imamo Slovenci. — Palmova veja, ki leži poleg, pomenja zmago sv. cerkve. V teh ljutih bojih, ki jih ima cerkev božja biti na zemlji, jo tolaži in krepi živa zavest, da bo nad vsemi neštetimi sovragi svojimi vedno zmagovala, kakor ji je zagotovil njen božji Ustanovnik. S cerkvijo vred pa bodo zmagali tudi oni, ki se z njo in z njo boré. Če se cerkve držimo in jo poslušamo, bo — palma naša.

Na desni stoji domača cerkev, kakršnih je na tisoče posejanih po slovenski zemlji. Cerkev je središče in ognjišče verskega, nabožnega življenja. Ondi teče sedmeri studenec božje milosti, ondasi se vzdiguje nova Kalvarija, na kateri se pretaka vsak dan kri našega božjega Odrešenika, ondasi je mesto, katero si je izvolil sam večni Bog, da biva noč in dan sredi svojih dragih. Tič pelikan, ki je narisani v sredi spoje, kakó si sam odpira rano, da s svojo srčno krvjo napaja in hrani svoje lačne mladiče, je najprimernejša podoba Jezusova, ki se ves daruje, ki sam sebe uničuje, da bi — nam življenje dal in ohranil. Njemu edinemu, ki ves za nas živi, mora posvečeno biti tudi vse naše življenje!

Stola, ki se vije izpod knjige, je znamenje mašniške oblasti. Po mašniških rokah — takó je Bog sam hotel — dohajajo vernikom milosti, ki jih je On zaslužil. Stola rabi mašnik vselej, kadar deli milost, zlasti pri sv. spovedi, ki je vsem, ki so z grehom zgubili življenje milosti, zadnja rešilna deska

in vrata, skozi katera mora vsak, ki hoče priti do studenca življenja.

Tam gori na gričku v senci košatih dreves pa stoji znamenje, kakršnih toliko srečamo in vidimo po naši domovini. Navadno stoji v njem podoba naše nebeške matere, Marije. Nedolžni otroci in pobožna dekleta se radi zbirajo pred njim, donašajo Mariji cvetice in ji pletejo vence ter pevajo lepe pesmi Nji v čast. Rožni venec, ki istotako visi izpod knjige, je vidno znamenje češčenja Marijinega, je orodje in orožje vseh dobrih otrok Marijinih, in dokler bo to orožje rožljalo po naših hišah vsak večer, bo dobro z nami.

Na sredi pa leži odprta knjiga s svetopisemskim rekom: „Boga se boji in izpolnuj Njegove zapovedi! — to je namreč cel človek“, še dostavlja sv. pismo. Na tem je vse, hoče reči, da Boga ljubimo in Njemu služimo. „Boga se boji“, — ta strah ne sme biti hlapčevski, ampak sinovski, da se ne boji samo palice Očetove, ampak boji Očeta razžaliti, — je toliko, kakor: Ljubi Boga! Ljubezen do Boga ne obstoji, kakor mnogi napačno mislijo, v sladkih občutkih, katerih mnogokrat pri najboljši volji ne moremo vzbuditi, ampak v tem, da izpolnimo Božjo voljo, ki nam jo razodeva v svojih zapovedih — „kdor ima moje zapovedi in jih izpolnuje, tisti je, ki me ljubi“ — in pa zlasti v tem, da Njemu na ljubo voljno trpimo in nosimo križ, ki nam ga nalaga njegova ljubezen.

Cerkve spoštovati, pelikana-Jezusa nad vse ceniti, Marijo častiti, Božje zapovedi natančno izpolnovati in križe krščansko prenašati, — to bodi naš program, načrt našega življenja in delovanja; tak bogoljub skušaj biti vsak sleherni bralec „Bogoljuba“!

V svitu večne luči.

2. Pozabljena ljubezen.

Pred kakimi petdesetimi leti se je v Severnem morju blizu Faroerskih otokov vtopila ladija. Skoro vsi potniki so našli smrt v morskih valovih, med njimi tudi ladjin poveljnik. Žena poveljnikova pa se je rešila na bližnji otok. Prigovarjali so jej, naj se vrne nazaj v domovino. Pa vse prigovarjanje je bilo zastoj. Na obrežju otoka si je na mestu, od koder se je videlo na kraj nesreče, dala sezidati hišo, v kateri je bivala nad 30 let. Kadar je bila svetla noč in so zvezde svetile na ponočnem nebu in luna lila svoje žarke na morsko površino, je večkrat dolgo v noč slonela ob oknu in nepremično zrla po morju proti kraju, kjer so jej valovi zagnili moža in solze so jej rosile v oči. Ljubezen neče biti pozabljena, kajne da? Pa vendar je dostikrat pozabljena največja ljubezen! Mar ne? Glej, tam pred tabernakeljem noč in dan gori večna luč, in v tabernakelju plamti ljubezni do tebe presv. Srce Jezusovo. Tu je res ljubezen — Bog sam, ki kliče iz tabernakelja: Ogenj sem prišel na zemljo prinest, in kaj hočem, kakor da se unema? (Luk. 12. 49.) Toda, ali ni premnogo kristjanov, ki se za njega, ki je v tabernakelju, prav nič ne menijo? Žena na

Faroerskem otoku se ni mogla ločiti od kraja, ki jo je spominal na rajnega ponesrečenega moža. Tu v tabernaklju pa ni samo prazen kraj, marveč sam Gospod Jezus Kristus, ki biva tu v zakramentu, in vendar, kako ga svet pozablja, kako lahko se ločijo ljudje od tabernakelja! Kje so kristjani, ki bi zvečer sloneli ob oknu in zrlji proti farni cerkvi, proti večni luči, proti ognjišču ljubezni, božjemu Srcu, ki bije za človeški rod v ječi tabernakelja? ... Svet pozablja svojega Boga, ga zanemarija in pušča samega. Res pozabljena ljubezen!

Ko so pred kakimi 300 leti prvi katoliški misionarji prišli na Japonsko oznanovat sveto vero, pripovedovali so nevernikom med drugim tudi o Jezusu, ki ostaja med svojimi noč in dan v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Ko so neverniki to slišali, so se močno začudili, ter so klicali: „O kako velik, kako dober, kako ljubezniv je krščanski Bog!“ Povedali so jim tudi, da je Gospod Bog dal zapoved ga ljubiti in da s kaznijo žuga onim, ki ga ne ljubijo; tedaj so Japonci začudeno vprašali: „Kaj? Kako? Pametni ljudje da morajo imeti še zapoved takega Boga ljubiti, ki nas tako ljubi? Ali ni največja čast njega ljubiti, in največja nesreča, ga ne ljubiti? Gotovo kristjani noč in dan brez izjeme kleče ob vnožju oltarjev prešinjeni božje ljubezni!“ Tako so govorili pogani. Ko so pa slišali, da nekateri kristjani svojega Boga ne samo ne ljubijo, marveč ga žalijo, zaničujejo. od sebe pehajo, zaklicali so polni nevolje: „O krivično ljudstvo, o nevhvaležna srca! Ali je mogoče, da so krščanska srca tako ostudna? V kateri nesrečni deželi bivajo tako brezsrčni ljudje?“

In vendar je tako: ljubezen ni samo pozabljena, marveč se milijonkrat žali, prezira in zametuje. Kdo bi mogel naštetati vsa nešteta razžaljenja, ki jih je moralo trpeti presv. Srce Jezusovo v teku stoletij! Poslušaj samo, dragi bralec, kako se mu je o Lutrovem času na Nemškem godilo! Krivoverci so kakor besni planili nad tabernakelje, in so kar najgrše, najgrozovitejše ravnali z Njim, ki ga je ljubezen vklenila v ječo tabernakelja. Cerkve so ropali, požigali in do tal razdirali, tabernakelje razbijali, svete posode onečaščevali in drobili in — grozno je povedati — presv. Rešnje Telo so metali v blato, ga z nogami teptali in psom metali. In to se ni zgodilo samo enkrat in v enem kraju, ampak to se je godilo več let. Tako so delali krivoverci. Kaj pa katoličani? Tudi ti so pozabili na ljubeza Jezusa v svojih tabernakeljih, zanemarjali so cerkve, svete maše. Mrzlo in nespoštljivo so se obnašali v cerkvah, ki so bile dostikrat vse zanemarjene. Očividec, ki je v tistih časih živel, piše: „Večkrat sem prišel na svojih potih v cerkve, ki so bile bolj podobne bornim kočam, kakor cerkvam. Bile so vse poškodovane. Strehe raztrgane in polno lukenj, da je sneg in dež skozi šel. Stene sem našel ometane z ilovico in s slamo, na tleh pa polno blata. Oltarji so bili pokriti z revnimi, raztrganimi prti, še človek bi se sramoval z njimi se ogrniti. Ko sem moral vse to gledati, vzdihoval sem iz globočine srca: O Jezus — ti tukaj! O kralj slave in veličanstva, ti stanuješ v tej koči, bivaš v tej umazanosti noč in dan! Ali kristjani tako zate skrbé? S takimi cunjami pogrinjajo tvoje oltarje! O sami imajo pač lepše in snažnejše. Vera krščanska, kako si ugasnila, ljubezen krščanska, kako si omrznila, —

kako zanemarijaš svojega Boga!“ Tako žalostno je bilo v tistih časih.

Zato je tožil Gospod Jezus blaženi Margareti Alakok, ko se jej je 16. junija leta 1675. prikazal. Ravno je po sv. obhajilu pred tabernakljem goreče molila, ko se jej prikaže, in kažoč jej svoje presveto Srce jej reče: „Glej Srce, ki je svet tako ljubilo, ki si ni prizanašalo, temveč se popolnoma použilo, da bi jim pokazalo svojo ljubezen. Za plačilo pa ne prejemam od večine ljudi drugega kakor nehvaležnost, zaničevanje, božje rope in mrzloti; vse to mi delajo v zakramentu ljubezni.“ Tako je naš Gospod tožil takrat. Kako se mu godi danes v zakramentu ljubezni? Ali ni še v premnogih cerkvah pozabljen in zapuščen? Ali ga nisi morda preveč pozabil tudi ti, ljubi bralec? Pri prvi priložnosti poklekni pred tabernakelj pa reci s sv. Bernardom: „Nad vse ljubeznivega te mi dela, dobri Jezus, kelih trpljenja, ki si ga pil, — delo mojega odrešenja. Čim revnejši si postal zaradi mene, toliko ljubši, toliko dražji si mi.“

Kar le moreš, poj mu hvalo,
Vedno hvališ ga premalo,
Vedno zlagaj hvalnice!

Dr. Jos. Jerše.

Kongregacije.

Zadnjič smo z nekaterimi besedami pojasnili veliki pomen in važnost Marijinih družb za versko življenje zlasti med mladino. Medtem smo pa tudi izvedeli iz „Škofijskega lista“, koliko družb da v ljubljanski škofiji že imamo. Mladeniških je bilo do konca leta 87 in v njih zbranih 4947 mladeničev, dekliških pa 159 in v teh 21959 deklet.

Te številke so visoke. Toda na številu še ni vse. Glavna stvar je, da so družbe in družabniki restaki, kakršni imajo biti. Družbe morajo res v pravem duhu delovati. „Bogoljub“ hoče tudi temu svojo skrb posvečevati. Za danes prinašamo nekaj misli izpod peresa tačasnega voditelja najstarejše in največje družbe na Kranjskem. Opomnimo, da beseda „Kongregacija“ pomenja Marijino družbo, in je dobro, da bravci to besedo razumejo, ker se večkrat rabi.

* * *

Sv. Oče Leon XIII. so v „Breve“ o marijanskem kongresu (shodu) v Friburgu na Švicarskem zapisali tudi te-le besede: „Ker nam od nekdaj nič ni bolj pri srcu, kakor da bi pomnožili od dne do dne pobožnost do Matere božje v vernikih, zato zasledujemo z očetovsko ljubeznijo in skrbljivostjo vse, kar utrjuje in ohranja pobožnost in gorečnost do presvete Device med narodi.“

Zakaj vodi demantni vrhovni mašnik, starček na Petrovem prestolu, zakaj napeljuje vsa ljudstva k Mariji? Zakaj tako toplo vnema za čast Marijino, za pobožnost do Nje, ki je vsa lepa in brezmadežna? Sv. Očeta bistri duh pač predobro spoznava, da je v ljubezni do nebeške Matere naša rešitev, da tisti narod raste v krščanski kreposti, nedolžnosti in svetosti, ki je srčno udan Devici Mariji.

Da se verno slovensko ljudstvo z otroško ljubeznijo klanja nebeški Kraljici, kdo bi o tem dvomil? Saj je znano, da so bili Slovenci od nekdanj posebni častivci preblazene Device; priča temu so mnogoštevilne farne in božjepotne cerkve, Nji posvečene. Ni je cerkve pri nas, kjer bi ne bilo podobe Marijine ali oltarja, posvečenega naši najboljši Materi. Toda, če so se od nekdanj že odlikovale dežele slovenske po češčenju Marijinem, smeli bomo posihdov našo škofijo imenovati naravnost „Marijansko škofijo“, saj je že skoraj ni župnije, kjer bi ne bilo četice odličnih Marijinih ljubiteljev in ljubiteljic, ki nosijo Marijine svetinje v znak, da so se popolnoma posvetili ne le češčenju Marijinemu, ampak da hočejo posnemati nebeško Mater in vodnico kot njeni izvoljeni otroci.

Med zastavami krščanskimi opazimo eno, ki prekaša vse druge, dasi še tako lepe, ki je svetla, bliščeča, zmagonosna, zmage gotova. Zastavo to so drugod nosili zmagonosno že cela stoletja najhrajbrjši junaki naše sv. vere ter bili nepremagljivi kljub raznovrstnim, številnim sovragom. Ob tej zastavi čuješ krepke vzklike sv. prisege v vseh jezikih, ki izražajo zvestobo, stanovitnost in udanost Božji Materi. Ni je zastave, ki bi imela tako krasno zgodovino, ki bi bila videla toliko zmag. Zmagovala je vsikdar, nikdar pa ni bila zmagana. Premagala je vidne, potrla nevidne sovražnike, o katerih piše apostol narodov: „boj, ki ga imamo, bijemo ne le zoper meso in kri, ampak zoper duhove tega sveta.“

Odkod skrivna moč, ki druži pod to zastavo hrabre, junaške množice? Kdo je, ki daje tej zastavi tako sijajne zmage? Poglejmo na zastavo! V njeni sredini se sveti podoba Nje, ki je „lepa kot solnce, izbrana kot luna, strašna kot oborožena vojska.“ Podoba je prečiste Device, Matere Božje!... In čegava je ta zastava, čegavo bojno znamenje? To je zastava kongreganistov in kongreganistinj, Marijinih otrok.

Gospod Bog sam jo je Marijinim otrokom izročil že v raju, ko je zapretil satanu-zapeljivcu: „Ona (Marija) ti bo glavo strla.“ Takrat se je začel boj, ki ga še danes bojujemo in ki ne bo nehal, dokler se vojskuječa, a zmagujoča cerkev ne pridruži zmagoslavni v nebesih. Pod Marijino zastavo je zmaga!

Kolika sreča torej za nas Slovence, da naši verni sinovi in hčere trumoma hité pod to zastavo, da se pridružujejo Marijinim kongregacijam! Kdo bi se ne veselil tako lepega, nadobudnega napredka v naši lepi domovini, ki zagotavlja pravo srečo in blaginjo! Kdo bi s tolažbo ne gledal v prihodnost, ko vidi, da nam bodo Marijine kongregacije vzgojile in ohranile čvrst in zdrav rod, ki bo trden v živi veri, ki bo neomahljiv v krščanskem prepričanju, ki bo stanovit v zvestobi do duhovne matere svete cerkve, ki bo zgleden v čednostih.

Zato pa velja, da započeto delo krepko nadaljujemo in izpopolnujemo; da ne odnehamo in ne denemo križema rok, češ, vse je že storjeno. Satan in njegovi pomočniki so neprestano na delu, zakaj zavist jih razjeda in mori, ko vidijo, koliko plena jim je ugrabljenega. Izmišljajo si in iščejo vedno novih zanj, novih mrež, da bi vanje vlovili, kar je pridruženega izvoljeni armadi Marijini.

Koliko je posameznikov, ki so dobro začeli, korenito zastavili; a strup nevarne tovarišije jih je okužil, da niso vstrajali. Koliko je bilo kongregacij po drugih krajih in škofijah, ki so cvetele, bile zgledne; toda satan je zasejal ljuliko mlačnosti in zaspanosti mednje; zalegel je razjedajočega črva v krepko korenino, in deblo je jelo pešati, da drevo ni rodilo nikakega sadu, ali pa je celo razpadlo.

»Kjer se pravila družbena površno izvršujejo, kjer ni pravega pojma o bistvu, namenu in uredbi Marijine kongregacije, tam ista kmalu neha biti to, kar je, zgreši svoj cilj in ni nič več kakor navadna bratovščina ali še to ne.

Za razvoj kongregacij se je pri nas zadnji čas, kakor rečeno in znano, veliko storilo. Mnogovejno drevesce je vsajeno; to pa je treba sedaj negovati, cepiti, požlahtnovati, treba je odstranjati nevarne žuželke, zajedalke ter vsakovrstne škodljivce. Če bi se ozirali samo na število kongregacij in na množino udov, bi morali biti gotovo povsem zadovoljni. Vendar pa veljajo marsikje besede prorokove (Iz. 9, 3.): »Multiplicasti gentem et non magnificasti laetitiam.« »Družbo si namnožil, a nisi povečal veselja.«

S tem pač ne maramo ničesar grajati, niti komu kaj očitati, zakaj pritrditi moramo kolikortoliko resnici, ki je obsežena v izreku: »Bolje nekaj, kot nič«, ali »nekaj se pa le doseže!« Gotovo marsikaj so dosegle naše družbe, pa še več bi lahko, ko bi imele povsod pravo obliko in kolikor moč ustrezale uzoru in bistvu Marijinih kongregacij. Ne smemo prezreti, da namreč naše družbe niso le za danes in jutri, da so mlade in šele seme, ki naj rodi stoteran sad za prihodnost. Ustvariti hočemo Marijansko domovino, zato pa treba dati družbam pravo podlago, primerno obliko in podobo ter lep okvir.

(Dalje.)

A. Čadež.

Ne vidim Kristusa.

Neki trgovec je bil pobožen, dokler je bil siromašen, ko je pa obogatel, se je kazal za brezverca. Hotel je s tem pokazati, kakor je sam nekoč rekel, da je v verskih rečeh napredoval.

Nekoč so v družbi govorili o spovedi in o svetem obhajilu. Trgovec naposled pripomni: »Jaz nisem bil pri spovedi že več let ne.«

»Zakaj ne?« ga vpraša prisoten odvetnik, ki pa je bil — kakor jih je malo — dober katoličan.

»Zato ne«, odgovori trgovec, »ker se mi zdi nauk katoliške cerkve o pričujočnosti Kristusovi pod podobo kruha neverjeten. Prejšnje čase, dokler sem bil še bolj preprost, sem šel večkrat k spovedi in k obhajilu, a sedaj ne več. Česar ne vidim, ne verujem, a Kristusa nikdar ne vidim.«

»Ali veste, kaj je temu vzrok?« ga vpraša odvetnik.

»Kaj?« vsklikne trgovec.

Odvetnik napiše na papir nekaj in pokaže trgovcu, rekoč: »Prosim, berite; kaj vidite?«

Trgovec bere: »Kristus!« Nato pokrije odvetnik besedo »Kristus« z desetico in reče: »Kaj vidite sedaj?«

Trgovec odgovori: »Desetico!«

„Sedaj veste, kaj vam je napoti, da ne vidite v presv. hostiji nikdar Kristusa“, pravi odvetnik in odide s trdnim sklepom, da ne bo več prestopil praga hiše, kjer denar zaslepljuje človeka.

To je zgodba, ki se prav za prav nešteto krat ponavlja. Dokler je človek siromašen, ni težko verovati, a kadar ima posvetnega blaga dovolj, tedaj ga to vsega zmoti in pri tem kaj rad pozabi na svojo dušo. Toda kaka nespamet za minljivo posvetno blago dati večno zveličanje!

A. Mrkun.

Misijonski

glasnik. ←

Cerkev se je, pomneč naročila Gospodovega: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode, vedno prizadevala, narode, do katerih še ni prisijala luč prave vere, s to lučjo razsvetliti in jih privedi v hlev Kristusov. Toda v novejšem času, v preteklem stoletju, se je misijonsko delovanje prav posebno unelo in jelo veselo razvijati. Med civiliziranimi (omikanimi) narodi je — po mestih — vedno več ljudi, ki živijo popolnoma kakor pogani. Zate izgube se pa krščanstvo odškoduje med narodi, ki doslej Kristusa - Boga niso poznali. Številke nam to najbolj pojasnijo.

Leta 1792 — pred dobrimi sto leti — so šteli ljudi na zemlji 731 milijonov; od teh je bilo le 171 milijonov kristjanov; 420 milijonov je bilo poganov, 130 milijonov mohamedanov in 7 milijonov Judov. — Od takas se je število ljudi na zemlji več kot podvojilo, tako da jih štejejo sedaj 1550 milijonov. Od teh je 510 milijonov kristjanov in sicer nad 200 milijonov katoličanov, 200 milijonov raznih drugih krščanskih veroizpovedanj, 110 milijonov razkolnikov; 830 milijonov je še poganov, 200 milijonov mohamedanov in 9 milijonov Judov. — Kristjani so se torej v dobrih sto letih pomnožili za 336 milijonov. Medtem, ko je prišlo tedaj na 557 ljudi 174 kristjanov, se je razmerje njim v korist spremenilo, tako da je sedaj približno vsak tretji človek kristjan.

Seveda imajo svoje misijone in misijonarje tudi krivoverci, protestantje in razkolniki in žrtvujejo tudi sila veliko denarja zanje. Toda katoliški misijonarji, ki nimajo na razpolago toliko denarja, se odlikujejo pred vsemi s svojo gorečnostjo, nesebičnostjo in požrtvovalnostjo.

Izmed katoliških narodov storé za razširjanje sv. vere največ Francozi. V letu 1901. je umrlo 147 misijonarjev, med temi trije škofje. Od teh je bilo 74 Francozov, 28 Italijanov, 18 Nemcev, 6 Špancev in ravno toliko Američanov, 5 Belgijcev, 4 Holandci, 3 Južnoameričani, po en Švicar, Poljak, Bošnjak Sirec in Kitajec. Slovenca ni med njimi. Seveda nas je pač malo v primeri z drugimi narodi. Vendar prav bi bilo, da bi pri vsej skrbi, ki jo imamo, da svojem rodu ohranimo živo vero, po svoji moči

sodelovali, da se kraljestvo božje širi tudi med narodi, ki pravega Boga še celo nič ne poznajo. — Nad 800 milijonov je na svetu še poganov! Kako neskončno velika je žetev, ki še čaka delavcev Gospodovih! Zares: „Žetev je velika ali delavcev je malo; prosite Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svoj vinograd!“

Razgled po katoliškem svetu.

Pri sv. očetu Iz Rima, 25. listopada. Rim! Sladka beseda vsakemu krščanskemu srcu! — „Dà, Rim kot ‚srce krščanstva‘, kot prestolnica naslednika sv. Petra, vleče kakor magnet vsako verno srce k sebi. Te želje pa ne morejo umiriti vsi divni spomeniki in veličastne palače, velikanske cerkve svetega mesta, sijajni hramovi umetnosti, bogati južni nasadi in perivoji... Ne, srce še vedno nekaj želi, še vedno bje nemirno. Ono hrepeni po vzvišenem obličju, po tolažilni besedi in svetem blagoslovu svojega najvišjega pastirja. To je brez dvoma vrhunec sreče, vrhunec navdušenja, katero more krščansko srce v Rimu doseči.

Za to se ne bode nikdo čudil, da sem jaz 25. t. m. nemirno sedel v kočiji, ki je zame prepočasi drdrala po kamenitem tlaku večnega mesta; ne bode se čudil, da so sijajne palače, veličastni spominki novega Rima ta dan zastoj tako mogočno zrlji na mene; zastoj trohli ostanki nekdanje slave meni pripovedovali o nekdanji moči in sijaju...

Neka sijajna megla je zastirala moje oči, je bliščala pred mojim duhom. V tej megli zrem nedoločene poteze slavnega, mogočnega namestnika Kristusovega, poteze slabega od starosti upognjenega starčka — Leona XIII. Še nekaj trenutkov in te poteze postaneje določne in moje oči bodejo zrlje v resnici onega, čigar srce z očetovsko ljubeznijo objema srca celega sveta, za čigar svetimi besedami hrepené milijoni in milijoni, in čigar milo obličje želi videti vsakdo!

Pred menoj se odpira trg sv. Petra. Vsako oko se tukaj vspenja na mogočno kupolo, vsako krščansko srce ponižno pozdravlja sveti križ, ki mogočno kraljuje sredi trga pred cerkvijo.

No, moje oko ne gleda danes na to največjo, najveličastnejšo cerkev krščanstva, ono gleda na eno okno vatičanske palače, kjer bje srce velikega Leona.

Prostejše sem začel dihati, ko sem stopil v palačo papeža - kralja; čutil sem, da stojim na zemljišču svojega Očeta. Kaj bi opisoval krasne dvorane, skozi katere sem šel; ena edina slika v moji domišljiji, ena edina slika v mojem umu, ena edina želja v mojem srcu...

Presv. naš knez in škof so šli pred nami k Njegovi Svetosti, kjer so skoraj četrt ure ostali. Mi smo nestrpno, kot na žerjavici, čakali v sijajni dvorani. Trenutki so se raztegnili v ure...

„Duh!“ sem si mislil, ko sem stopil v malo sobico, kjer sv. Oče sprejema zasebne avdijence. — o sobici sami ne vem prav čisto nič. A kedo bi neki razgledaval sobo, ko pred seboj gleda samega Leona XIII. Zagledal sem namreč nedaleč od sebe na nizkem prestolu vsega v belini, kot neko nadzemljsko bitje, — sv. očeta.

„Venite, venite filii!“ „Pridite, pridite sinci! te prve besede iz ust namestnika Kristusovega zbudile so me iz mojih misli in me prepričale, da v resnici stojim pred Očetom svojim. Iz ust namestnika Kristusovega, iz ust Očeta vseh kristjanov slišati besedo: „sinci“! Ni mi mogoče popisati ljubežljivost in nežnost izraza njegovega lica pri teh besedah.

Po trikratnem poklonu z enim kolenom padel sem pred noge Njegove Svetosti in poljubil sv. ostanke na njegovi desni nogi. Po tem mi je sv. oče sam ljubeznivo podal roko, in jaz sem spoštljivo poljubil prstan na njegovi roki. Moja roka je ostala v njegovi dalj časa. Čutil sem, da v 92-letnem starčku še vedno krepko življenje živi, da plamti še pravi mladeniški ogenj v njegovem srcu. Popolnoma blizu sem mogel ogledovati njegovo skoraj prozorno lice.

Ne more se tajiti, starost je tudi v to plemenito lice začrtala s svojo neusmiljeno roko globoke črte. Lice je takorekoč mramorno, barva nekako v sredi med belo in višnjevo, no vendar tako ljubeznivo, tako nežno, da bi ga gledal in gledal; blaga, plemenita in sveta njegova duša odseva v potezah njegovega obraza. Ali oči! Starost jim ni vzela bistrosti, in ni vzela ognja! Polne ljubezni, odločnosti in hrabrosti!

Meni se je dozdevalo, da vidim pred seboj ne človeka, ampak nadzemeljsko bitje... Ker kako je mogoča pri tako visoki starosti, pri tolikem tako težavnem delu taka svežost, taka bistrost? Vrhovni vladar katoliške cerkve, Jezus Kristus, s svojo močno roko očitvidno podpira svojega namestnika na zemlji.

Ne, to ni suženj! On je sloboden v pravem pomenu! Ker, akoravno je telo njegovo tako rekoč v okovih, veliki in silni duh Leona XIII. se slobodno vzdiguje v nebeške višave in kot „luč sveta“ pošilja po celem svetu sijajne žarke, pred katerimi se je mnoga in mnoga gosta megla razdrila! Slobodno njegova roka vodi krmilo ladije Kristusove. Oči celega sveta obrnjene so k njemu, želje celega sveta hitijo k njemu, misli vseh krščanskih src so pri njem!

Ko je moja roka počivala v njegovi in moje oči zrlle vzvišeno podobo sv. očeta, živo mi je prihajalo na misel, kako je ta slabi starček, ki sedaj ni družega kot kost in koža, močno in slavno vladal sveto cerkev; kako je zmagovalno vodil ladijo Kristusovo skozi najbesnejše valove, ki so se s peklenko močjo zaganjali vanjo.

To slabo postavo, katero bi sedaj tako rekoč vsaki vetrič podrl, niso mogle zatreti najhujše burje. Visoko je vihtel prapor svete vere in se je boril kot „lev“. Tukaj se vidi božanska moč, ki vzdržuje sv. cerkev, tukaj se vidi, da Kristus v svojem namestniku upravlja svojo cerkev.

Predno sem stopil pred sv. očeta, sklenil sem najtrdnjše vsako besedico iz ust njegovih si zapomniti.

Ali prisotnost velikega papeža, njegova vzvišena podoba me je tako vsega prevzela, da si nisem zapomnil skoraj nič. Slišal sem njegove besede, čutil njegov ljubezni polni, razločni in močni glas; no še silnejše sem čutil žar, katerega je vdihnil v svoje besede.

Počasi smo se oddaljevali; no še vedno nas spremlja desnica in ljubezni polno oko svetega Očeta. —

Ko sem prišel iz sobe, bilo mi je pri duši kot da sem se vzdramil iz sladkih sanj, — in divne, krasne slike so zginile. Kratki so bili trenutki, kratki ali neizbrisni in polni nepopisne sreče. — — —

Stal sem pod kupolo sv. Petra. Moj um se je globoko klanjal velikanskemu umu graditelja, no moje srce je ostalo hladno. Kar ni mogel storiti najsjajnejši spominek zmagovalnega krščanstva, storil je slabi starček, ali zraven mogočni vladar, namestnik Kristusov, Leon XIII. Milo obliče njegovo me je napolnilo z najsmelejším pogumom, z največjim navdušenjem za sv. cerkev. Pogled njegov mi je govoril in mi še vedno govori: „Hra bro v boj za sv. cerkev, katere ne bodejo zmagala peklenška vrata!“ F. P.

V Rim k očetu! Še enkrat opozarjamo na skupno romanje v Rim o priliki petindvajsetletnice kronanja sv. očeta. Slovenski vlak bo odšel iz Ljubljane v četrtek, 26. februarja zjutraj in pride v Rim v nedeljo 2. marca v mraku. Dne 3. marca je jubilejna slovesnost kronanja sv. očeta Leona XIII. Kdor se misli oglasiti, naj to stori do konca tega meseca. Opomnimo, da takó poceni se doslej še nikdar niso vozili v Rim, kakor topot.

V Lurd k Materi božji je prispelo preteklo leto 240 posebnih romarskih vlakov. Obhajanih je bilo ondi celo leto 411.000 romarjev; v bolnico vsprejetih 5120 bolnih potnikov. V čudodelnem studencu se jih je kopalo 67.426; po svetu pa se je razposlalo 102.512 steklenic lurške vode. Med 2.291.000 priporočili v molitev je bilo 51.640 zahval.

Rast cerkve za vladanja Leona XIII. V 25 letih vladanja sedanjega papeža sta bila ustanovljena dva patriarhata, 13 novih nadškofij in 140 škofij, 50 apostolskih vikariatov in 35 apostolskih prefektur. (Apostolski vikariati in prefektore so namesto škofij po misijonskih krajih, koder še ni redne cerkvene uredbe v škofije in župnije.) Takó lep prirastek torej, potem so pa še ljudje, ki hočejo vedeti, da cerkev hira in razpada!

Cerkveni razgled po domovini.

Sv. Jurij ob Taboru na Štajerskem. Predragi „Bogoljub“, z veseljem te pozdravljamo, ker imeli ti bomo vedno kaj povedati o „Marijinih družbah“. Že ob tvojem rojstvu imamo ti naznaniti vesele in žalostne dogodke v naši Marijini družbi. Dne 6. grudnia smo izročili materi zemlji pridno deklico iz družbe. Pri odprtem grobu so imeli g. duhovni voditelj družbe kratek govor v slovo.

Na ta praznik bredmadežnega Spočetja, na god naše nebeške matere, zaščitnice družbe, smo skupno molile za rajno pred deseto sv. mašo. Upamo, da je ta praznik že v nebesih obhajala. Predragi „Bogoljub“, razodeni slovenskemu ljudstvu duhovno veselje, katerega smo uživale v letu 1902. Ljubi Jezus naj povrne obilno našim gorečnim dušnim pastirjem za duhovno veselje, katerega so nam napravljali v tem letu, zlasti pa trikrat. Prvokrat o Binkošti, v slovesni tridnevni, drugokrat na prvem shodu Marijinih družb v Petrovčah. A tretjič sedaj 8. grudnia, na god naše nebeške matere in varhinje družbe.

Naše srce se je veselja topilo, ko smo privikrat v družbi prejele z gorečimi svečami svojega Ženina v sv. obhajilu.

Leto 1902. nam je zatonilo v morje večnosti, a nam deklicam Marijine družbe ostane v vednem spominu in v opominu, da moramo delati:

Vse za Marijo, — vse po Mariji,
Vse v Mariji, — vse z Marijo.

Iz St. Lamberta. Vesel dan je bil za našo župnijo praznik brezmadežnega Spočetja Marijinega; kajti na ta dan so bile pri nas uvrščene prve bojevnice v vojsko Marijino t. j. v Marijino družbo. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, ki nam je v spomin klicalo srečni dan prvega sv. obhajila, — popoldne so se nam lesketale že Marijine svetinje na modrem traku na naših prsih, v katerih se je porajalo veselje in iskrena hvaležnost do Marije, ki nas je vsprejela za svoje otroke.

Duhovni prednik, pred. g. župnik so nas pred sprejemom ogovorili ter naslikali na kratko zgodovino Marijinih družb, ki niso nikaka novotarija, ampak so stare že nad 300 let. Zgodovina Marijinih družb nam kaže, da so bili člani Marijinih družb boljši, krepstnejši in svetejši, kot drugi njihovi vrstniki, ki niso bili v Marijini družbi.

V veliko čast si štejemo, da smo bile sprejete v ono družbo, iz katere so izšli svetniki, kakor sveti Alojzij, sv. Janez Berchmans, izv. Peter Kanizij in sedanji veliki Leon XIII.

Pod Marijino zastavo in ž njeno pomočjo se hočemo vrlo vojskovati zoper satana, zoper svet in zoper lastno hudo poželjenje.

Na veke zveste, ljuba Mati,
Ti hčere hočemo ostati.

* * *

V Ricmanjah in Rojanu pri Trstu se hočejo neki zapeljanci in zaslepljenci odtrgati od katoliške cerkve in postati razkolniki. To je sedaj najbolj žalostna prikazen na slovenski zemlji. — V Trstu in okolici se Slovenem godé hude krivice v narodnem oziru, ker Lahoni slovenščino izpodrivajo povsod, celó v cerkvi. Toda ondi pa manjka tudi pravega verskega, katoliškega duha, drugače bi se ljudje nikdar ne mogli odločiti za tak nesrečen korak. Vera se vendar ne preklada kakor kaka obleka, ki se spreminja po vremenu. Taka vera ali pa nobena! Pri veri se vpraša edino po tem: Kje je resnica? To pa, če so Italijani krivični in nasilni, vendar ni noben dokaz za resničnost razkolniške vere! Ljudje, ki tako ravnaajo s stvarjo največje, neskočne važnosti, kažejo, da jim je vera samó neka prazna vnanjost. In če vera ni všeč več, potem je sploh treba ni! Čemú si zaradi nje troške nalagati, čemú po cerkvah čas tratiti in prezebat, če vera ni resnica, ampak le prazna vnanjost? Ker pa je katoliška vera resnica, večna, nespremenljiva resnica, ki neizprosno zahteva poslušnosti, zato silijo v očividno pogubo vsi, ki takó pometajo ž njo, predvsem pa zapeljivci. Ako slepec slepca vodi, oba — v jamo padeta. „Kdor ne veruje, je že sojen“, je dejal sam Tisti, ki bo sodil. Naj bi vendar

vsí, ki kaj morejo, storili vse kar je mogoče, da se zabranita nesreča! Naj bi se Slovencem priznala pravica, pa naj bi se na podlagi materinščine tudi bolj utrdili v katoliškem duhu, da bi se taki žalostni slučaji več ne ponavljali!

* * *

Naznanilo nočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 5. in 6. svečanom bodo moški častili presv. Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bo 8. ura: Češčenje preblazene Device Marije. Uljudno se vabite moške in mladeniči, da se nočnega čiščenja prav v obilnem številu udeležujete.

Skupno javno češčenje sv. Rešnjega Telesa je uvedeno v ljubljanski škofiji: vsako prvo nedeljo v mesecu v 284, vsako nedeljo pa v 147 župnijah. Vseh (pravih) župnij v škofiji je 291. Torej je že le prav malo župnij, kjer tega češčenja še ne poznajo.

Slovenska frančiškanska provincija svetega Križa šteje začetkom leta 85 patrov, 42 klerikov, 87 fratrov; skupaj 214 redovnikov v 11 samostanih.

Župnik Fr. Waldecker je umrl v Leoninu v Ljubljani dné 16. januarja v 82. letu svoje starosti. Pred leti je bil župnik v Boštajnu na Dolenjskem; sedaj pa že več let v pokoju. Bil je zelo radodaren, zato ni zapustil imetja.

Janez Urbas, bogoslovec prvega leta, je umrl pri svojem stricu župniku v Vavti vasi. Napravil je ravnokar koncu osme šole z odliko maturo (zrelostno skušnjo), pa je — legel v grob. Bil je pač zrel — za nebesa. Pokopali so ga z vso slovesnostjo. Počivaj v miru, blagi mladenič!

Odpustki meseca februarja 1903.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. *Nedelja, I. v mesecu. Bl. Andrej de Komitibus.* Udom 3. reda popoln odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. Ker je danes I. nedelja, dobé udje *brat. sv. rož. venca* tri popolne odpustke: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri rožnivenški procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom. — Popoln odpustek tudi onim, ki nosijo *višnjevi škapulir* in udom *bratov. prečišt. Srca Marijinega*. Udom *bratov. presv. Srca Jezusovega* pa danes ali pa prvi petek.

2. *Ponedeljek. Svečnica.* Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevno za današnji praznik, b) udom 3. reda, kakor včeraj; c) udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; d) udom *bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; e) udom

bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; f) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; g) udom škapulir. bratov. karmelske M. B. v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; onim, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

4. Sreda. Sv. Andrej Koržini. Popoln odpustek udom škapularske bratovščine karmelske M. B. v bratovski ali farni cerkvi.

5. Četrtek, 1. v mesecu. Udom brat. presv. Rešnjega Telesa popolni odpustek v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi. Sv. Peter Krstnik in tov., mučenci. Udom 3. reda popoln odpustek, kakor 1. dan t. m.

6. Petek, 1. v mesecu. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

8. Nedelja. Sv. Janež Mat. Popoln odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Sreda. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popoln odpustek v brat. žalostne M. B. s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

14. Sobota. Popoln odpustek v brat. z belim škapulirjem, kakor 8. dan t. m.

19. Četrtek. Syeti Konrad iz Placencije. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

21. Sobota. Sv. Angela Mericija. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

22. Zadnja nedelja v mesecu in tretja pred pepelnico. Sv. Margareta Kortonska. V cerkvi, v kateri je danes in prihodnja dva dneva izpostavljeno presveto Rešnje Telo, dobi popolni odpustek vsak, ki opravi spoved in prejme sv. obhajilo in gre enkrat v cerkev počastit presv. Rešnje Telo in molit v namen svetega očeta. — Popoln odpustek udom 3. reda, kakor 1. dan t. m., in onim, ki trikrat na teden skupaj molijo sveti rožni venec.

25. Pepelnična sreda. Popolni odpustek v bratovščini z belim škapulirjem, kakor 8. dan t. m.

26. Četrtek. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) udje 3. reda v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečist. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine sv. rožnega venca v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer te ni, pa v katerikoli cerkvi, če molijo 7 „očenašev“, 7 „češčenamarij“ v namen svetega očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi, i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev za prvo, drugo in tretjo predpepelnično nedeljo: 30 let in 30 kvadrage; za pepelnično sredo

in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadrage; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadrage; za vse druge dni v postu: 10 let in 10 kvadrage.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec februar namen sv. očeta: *Apostolsko delovanje mož.* Tudi o tej prevažni reči bomo o priliki več pisali. Za danes jo samo nakratko toplo priporočamo v molitev.

Za posamne dni:

1. Sv. katoliška cerkev; 2. Slovenske matere; 3. Da bi sv. oče srečno čakali dne petindvajsetnice kronanja; 4. Neka oseba, ki trpi velike dušne britkosti; 5. Vsi, ki se mislijo predpustom poročiti; 6. Neka tretjerednica za ozdravljenje bolezni v glavi; 7. Razširjanje sv. vere; 8. Dve osebi za stanovitnost; 9. Spreobrnjenje grešnikov; 10. Slovenci na tujem; 11. Hči, ki jo noga boli; 12. Naše Marijine družbe; 13. Trije bratje, da bi vsaj velikonočno spoved opravili; 14. Dijaki katoliškega mišljenja; 15. Zdravje nekega dušnega očeta; 16. Da bi se srečno rešila ricmanjska zadeva; 17. Društvo za krščanske posle; 18. Da bi se posrečila neka stavba; 19. Nekdo za zmago nad nasprotniki; 20. Boj proti pijančevanju; 21. Neki bolnik; 22. Lavantinski knezoškof; 23. Sv. oče, 24. Zadoščenje presv. Srcu; 25. Spreobrnjenje grešnikov; 26. Duh pokore, 27. Da bi nas Bog varoval odpada od Rima; 28. Bolan duhovnik; 29. Vsi, ki so nam priporočeni v molitev.

Listnica uredništva.

P. Benigen v Aleksandriji: Me prav veseli, da bo „Bogoljub“ zahajal tudi tja doli v Afriko med Tvojo čredico. Bog Te živi tam doli za morjem! — G. L. L. v inomostu: „Alotria“ — previsoko za naš listič; drugo dobro. Zdrav! — Nekaterim gg. dopisnikom: Prosimo potrpljenja. Vse, kar je porabnega, pride ob svojem času na vrsto. Nekatere reči pa niso rabljive; naj nam gg. dopisniki ne zamerijo. — Nekaternikom: Prav kakor smo rekli! Eden pravi, da ljudje ne morejo toliko brati, drugi, da je list premajhen. Prvi ugovor se nam ne zdi vreden odgovora, na drugega pa tole rečemo: Urednik bi sam najraje imel večji list; godi se mu, kakor človeku, ki leži v premajhni postelji; in ko bi bil tako prebrisan, kakor Ribničan, bi se uprl in bi porinil in bi ga raztegnil, da bi bilo veselje! Dokler pa tega ne zna, si misli tako-le: Če je list majhen, samo na štirih listih, so pa ti listi veliki in izhajajo dva krat na mesec. Ako ga z „Domoljubom“ primerjate, vidite, da „Domoljub“ več let ni bil nič večji, kakor sedaj „Bogoljub“, pa je stal 80 kr. Ali še nikoli niste slišali, da je novorojeno dete manjše, kakor 16 let star dečko? Gotovo je, da bo tudi „Bogoljub“ zrasel. To je odvisno le od naročnikov. Čim več jih bo, tem prej bo. — Ako se pa komu „Bogoljub“ zdi preveč enak „Domoljubu“, se nam pa nasproti zdi, da je ravno to prav primerno. Kakor sta duša in telo dva, nazadnje pa oba skupaj le en človek, tako sta tudi ta dva lista prav za prav le en list, ali en ptič z dvema perutnicama, namenjena ena telesni druga pa dušni plati slovenskega ljudstva; in za obojno moramo skrbeti! Jasnó pa je, da Slovenci nujno potrebujemo lista, ki poleg nabožnosti prinaša tudi cerkvene novosti, nekaj cerkveni glasnik. In takega lista sedaj nimamo razun „Bogoljuba“. — Konečno prosimo vse, da naj ločijo uredništvo od upravnništva. Uredništvo ima opraviti samo s tem, kar v list pride; upravnništvo pa z naročninó, razpošiljanjem itd. in naj se zadeve, tičóce se teh reči, prijavljajo vselej upravnístvu. — Toliko v odgovor nekaternikom. Sicer pa bomo hodili nastopljeno pot naprej, ne oziraje se na desno in levo in upamo, da bo to malo podjetje mnogo koristilo slovenskemu ljudstvu. Gotovo pa se bomo na razne želje, kolikor bodo opravljene in izvršljive, radi ozirali; zlasti ob novem letu. Samo toliko še rečemo, da se doslej še nobenega slovenskega lista takoj pri prvi številki ni toliko tiskalo in naročilo, kakor „Bogoljuba“.